

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. Rpo/110/05, č.j. mac/3325/07, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 154/2007 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 154/2007 - 56, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 23. 3. 2007, sp. zn. Rpo/110/05, č.j. mac/3325/07, (dále též „napadené rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodl o nároku žalobkyně na náhradu nákladů řízení. Městský soud totiž shledal, že jednak nebyl ve správním řízení dostatečně vymezen skutkový stav a jednak výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje popis veškerých okolností rozhodných pro posouzení věci, a proto je napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka totiž uložila žalobkyni pokutu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., protože porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. *tím, že ve dnech 28. 8. 2005 v čase od 20.00 do 21.50 hodin (úvodní show), 29. 8. 2005 v čase od 20.00 do 20.40 hodin (denní sestřih událostí), 30. 8. 2005 v čase od 20.00 do 20.30 hodin (denní sestřih událostí), 31. 8. 2005 v čase od 20.00 do 21.10 hodin (moderovaná show) a dne 1. 9. 2005 v čase od 20.00 do 20.35 hodin (denní sestřih událostí) odvysílala na programu Nova v rámci série Big Brother díly, ve kterých byla obsažena především nepatřičná demonstrace nadměrné konzumace alkoholu a prezentace kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a určitých typů nemorálního jednání, které svádí dětské a dospívající diváky k nápodobě. Konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění. Za porušení uvedeného ustanovení jí podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. uložila pokutu ve výši 4 000 000 Kč.*

V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka k *nepatřičné demonstraci nadměrné konzumace alkoholu a prezentaci kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí* uvedla, že jedním z neproblematičtějších fenoménů v celé sérii Big Brother je nadměrné požívání alkoholu, neboť pořad může v divácích vyvolávat pocit, že požívat alkohol v takovém množství je stejně běžné jako jíst a spát. Nelze přitom přehlédnout, že někteří soutěžící se za pomoci alkoholu dostávají do stavu, ve kterém zcela neovládají své jednání, ztrácejí svou důstojnost a sebekontrolu. Za nevhodné označila zejména J. chování ve stavu opilosti, kdy ztrácí sebekontrolu dává dětem a dospívajícím špatný příklad, a to tím spíše, že je učitelem na základní škole. Přitom žalobkyně soutěžícím doplňuje zásoby alkoholu a cigaret. Pod jednání spočívající v *prezentaci sexuální tematiky nevhodné pro děti a určitých typů nemorálního jednání, které svádí dětské a dospívající diváky k nápodobě* podřadila stěžovatelka nezávazné hovory o sexu, zejména ze strany S. Lehkomyslný a účelový přístup k sexu nemá nic společného s láskou. Rovněž za závadné označila stěžovatelka sekvence, v nichž bylo zlehčováno či dokonce schvalováno nemorální jednání v rámci tzv. „hry na pravdu“. Celkové vyznění těchto scén bylo takové, že určitý typ trestné činnosti není nijak odsouzeníhodný a je spíše komický. Podle stěžovatelky je podstatný především celkový kontext, neboť nejde o „hraní rolí“, ale o projevy „normálních lidí“, ze něž bude jeden z nich odměněn výraznou finanční odměnou a všichni soutěžící popularitou, po nichž děti touží. Zdůraznila, že děti s ohledem ke svému věku se nemusí s obsahem pořadu vypořádat ve vztahu k celku, neboť pořad v žádné ze svých částí nevysvětluje, že chování soutěžících není normální. Rovněž jako nevhodné jednání posoudila stěžovatelka množství a četnost používání vulgárních výrazů.

Stěžovatelka uvedla, že *analyzovala jednání soutěžících, které žalobkyně odvysílala v rámci pořadu Big Brother a za závadné formy jednání posoudila zejména, že v analýze pořadu odvysílaném dne 28. 8. 2005 byla přítomna vulgarita příchozích soutěžících a nevhodná prezentace sexuální tematiky jejíma ze strany příchozí S., která mimo jiné říká... „že je v domě Velkého bratra připravena na sex s více partnery. Dle jejich slov je sex v Domě skvělá záležitost ... 99% vztahů je sex ...nevěří na fyzickou věrnost.“ V pořadu odvysílaném dne 29. 8. 2005 v čase od 20.00 do 20.40 hodin shledala stěžovatelka jako nežádoucí časté používání vulgarismů a nadměrnou konzumaci alkoholu. Nadměrnou konzumaci alkoholu bylo zřejmé posoudit zejména při chování J., který se opil tak, že ztrácel sebekontrolu. Byl tak opilý, že nemohl najít*

cestu ze sprchového koutu a nemístně obtěžoval M. při společné koupeli ve vířivce. **V pořadu odvysílaném dne 30. 8. 2005** v čase od 20.00 do 20.30 hodin shledala stěžovatelka jako závadné odvysílané chování soutěžících v rámci „Hodiny pravdy“. Většina soutěžících sice svých činů litovala, ale v sestřihu byla prezentována zpověď K., který bez odsouzení nebo pochyb o svém chování sdělil ostatním, že vypaloval na černo cédečka, kromě toho kradl v hotelu, kde pracoval, cukr a příbory. Většina soutěžících se sdělení smála a z jejich postojů nebyl patrný odsudek takového protizákonného jednání. T. sdělila soutěžícím, že v Rakousku opakovaně a promyšleně kradla benzín z nákladních aut. I z jejího postoje bylo zřejmé, že jí tento skutek nezatěžuje svědomí. **Také v pořadu odvysílaném dne 31. 8. 2005** v čase od 20.00 do 21.10 hodin byly soutěžícími často používány vulgarismy a začíná se zde objevovat nadměrné kouření. **V pořadu odvysílaném dne 1. 9. 2005** v čase od 20.00 do 20.35 hodin se objevovaly vulgární výrazy, jejichž prezentace je chápána jako normální stav. Z výše uvedených analýz pořadů vyhodnotila jako nevhodné jednak nepatřičnou demonstraci konzumace alkoholu a prezentaci kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí.

Stěžovatelka poukázala na to, že rozhoduje ve věci již podruhé, neboť její prvotní rozhodnutí Rpo/110/05 ze dne 5. 10. 2005 bylo zrušeno městským soudem. V novém řízení ovšem stěžovatelka již neprováděla další nové důkazy a vyšla ze skutkového stavu zjištěného v předcházejícím řízení. Stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyhodnotila vyjádření žalobkyně. Vyložila předně neurčité pojmy obsažené v předmětném ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Dále uvedla, že při svém novém rozhodování ve věci vycházela i z nové právní úpravy provedené zákonem č. 235/2006 Sb. Nová právní úprava podřadila do skutkové podstaty § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. „*nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné, taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22.00 do 6.00 druhého dne.*“ Stěžovatelka dále uvedla, že při analýze jednotlivých forem jednání, která by mohla být považována za závadná, přihlédla i k jednání, které lze označit jako patologickou formu komunikace, zejména jako vulgaritu a hrubost. Při rozhodování si byla vědoma toho, že v případě porušení výše citovaného ustanovení zákona nelze účastníkovi řízení udělit pokutu. Na druhé straně však musela přihlédnout k tomu, že se v předmětném pořadu nejednalo pouze o zařazení vulgarismů, ale o projev skutečné agrese, u níž je mnohem důležitější neverbální rovina komunikace a celkový kontext. Bez jakýchkoliv pochyb dovodila odpovědnost žalobkyně za výroky a projevy, které se ve vysílání objevily. Posoudila závadnost forem komunikace prezentovaných v předmětném pořadu a i přes novou právní úpravu citovanou výše dospěla k závěru, že toto jednání naplňuje znaky skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Připomněla, že žalobkyně již byla v minulosti upozorněna na porušení tohoto ustanovení, a to např. rozhodnutím Rpo/57/05 v souvislosti s odvysíláním reportáže Psí zápasy, a proto jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. Ke kritériím uložení pokuty uvedla, že žalobkyně odvysílala pořad v této podobě vědomě a úmyslně, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků (; finanční prospěch žalobkyně neměl na stanovení výše pokuty vliv. Dále zhodnotila i závažnost věci a povahu vysílaného pořadu. Stěžovatelka proto uložila žalobkyni podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu ve výši 4 000 000 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně **žalobu**, v níž předně namítla, že stěžovatelka nevyložila neurčité pojmy obsažené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Ve druhém žalobním bodě stěžovatelce vytkla, že nezjistila správně skutkový stav věci, neboť její závěry nemají oporu v žádném z provedených důkazů. K jednání spočívající v nepatřičné demonstraci nadměrné konzumace alkoholu uvedla, že stěžovatelka provedla analýzu, podle které se vyskytovalo toto jednání pouze v pořadu ze dne 29. 8. 2005, přičemž toto jednání bylo prezentováno jako odpudivé. V pořadu odvysílaném dne 31. 8. 2005 není zřejmé, v čem spočívala prezentace kouření. Jednání odvysílané v pořadu ze dne 28. 8. 2005, kterým měla být prezentována sexuální tematika nevhodná pro děti, je údajně vytrženo z kontextu a v celkovém vyznění není nevhodné. Z kontextu je rovněž vytržena prezentace určitých typů nemorálního jednání odvysílaná dne 30. 8. 2005. Žalobkyně se také ohradila proti tomu, že v pořadu odvysílaném dne 29. 8. 2005 a 31. 8. 2005 byly obsaženy vulgarismu a nadměrná agresivita, která se projevovala ve formě verbálního či neverbálního násilí. Podle žalobkyně však žádné takové jednání nebylo odvysíláno (s výjimkou slova „vole“) a ani není tato skutečnost uvedena v rozhodnutí. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že nebyla upozorněna na porušení zákona podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a ve čtvrtém bodě, že stěžovatelka nerespektovala novou právní úpravu uvedenou s účinností ode dne 31. 5. 2006 v ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb., přičemž podle názoru žalobkyně tato právní úprava sankci za tento delikt nepřipouští. V pátém žalobním bodě žalobkyně poukázala na to, že při stanovení výše pokuty stěžovatelka nepřihlédla ke všem kritériím uvedeným v zákoně, a dále namítla, že není pravdou, že nekorigovala obsah vysílání. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla, že stěžovatelka uložila pokutu v nepřiměřené a neadekvátní výši. Konečně, v posledním sedmém žalobním bodě stěžovatelka uvedla, že pokuta byla uložena nezákonně, neboť došlo k prekluzi lhůty k uložení pokuty dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.

Městský soud rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 154/2007 - 56, který byl již druhým rozhodnutím městského soudu v této věci, když rozsudkem ze dne 5. 10. 2005, sp. zn. 5 Ca 1/2006, zrušil předchozí rozhodnutí stěžovatelky ve věci a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Městský soud připomněl, že žalobkyně brojila proti zjištěnému skutkovému stavu věci a nesouhlasila s tím, že pořady obsahovaly prezentaci kouření jako legitimní a žádoucí formy jednání mladých lidí. Městský soud zdůraznil, že skutkový stav věci je v daném případě otázkou, která má pro posuzování dalších žalobních námitek zásadní význam. Podotkl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelka vycházela z analýzy pořadu s popisem jednání, které bylo podřazeno pod skutkovou podstatu správního deliktu, a dokládala tak skutková zjištění, na jejichž základě bylo správní řízení zahájeno a také na ni odkazuje oznámení o zahájení správního řízení. Tato analýza pořadu však není obsahem správního spisu. Ze zahájení správního řízení vyplývá, že bylo zahájeno pro nepatřičnou demonstraci nadměrné konzumace alkoholu a prezentace určitého typu nemorálního a protizákonného jednání. Přitom stěžovatelka neshledala přemíru vulgárních výrazů ani nevhodnou prezentaci nahoty a erotických obsahů a ani prezentaci kouření. Městský soud proto shledal, že rozhodnutí nemá reálný podklad v obsahu správního spisu, neboť správní řízení bylo zahájeno a vedeno pro jiné skutky, než pro které byla žalobkyně shledána vinnou a byla jí uložena pokuta. Městský soud k vytýkanému používání vulgárních slov uvedl, že spíše než vulgarita byla shledána

závadnou neverbální agrese. Za toto jednání stěžovatelka s ohledem na novou právní úpravu uvedenou v ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. uložila pokutu. V čem tato neverbální agrese spočívala, však není z napadeného rozhodnutí zřejmé. Městský soud k tomu pro úplnost dodal, že neprováděl důkaz promítáním záznamu pořadu s tím, že skutkový stav byl stěžovatelkou nedostatečně vymezen a městský soud by tak rozsáhlým dokazováním nahrazoval činnost správního orgánu. Takový postup není s ohledem na přezkumnou povahu rozhodovací činnosti správního soudu přípustný.

Dalším důvodem, pro nějž městský soud shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, je nesoulad napadeného rozhodnutí se závěry, které učinil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.* Městský soud aplikoval tento právní názor a shledal, že ve výroku rozhodnutí stěžovatelka uvedla zákonné ustanovení, na jehož základě pokutu uložila, vymezila časově a místně skutek samotný, vlastní jednání, které skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, je však obsaženo pouze v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Toto opomenutí tak založilo porušení ustanovení o řízení. Městský soud aplikoval tento právní názor na předmětný spor a shledal, že ve výroku napadeného rozhodnutí byly definovány závadné formy jednání žalobkyně pouze obecně, přičemž v otázce, za jaké jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta, bylo odkázáno na odůvodnění rozhodnutí. Není tedy zřejmé, jaké jednání bylo napadeným rozhodnutím vlastně sankcionováno. Stěžovatelka tak podle městského soudu nechala na žalobkyni, aby si sama toto jednání do výroku rozhodnutí dosadila a sama učinila závěr, za jaké konkrétní jednání jí byla uložena pokuta. Rozhodnutí v této formě tak nemůže obstát s ohledem na výše uvedené závěry. Výrok napadeného rozhodnutí je totiž závislý na výkladu odůvodnění. Takový výklad je však ovlivňován vnímáním adresáta a může tedy být alespoň v nepatrném rozsahu jiný. Vymezení jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu co do jeho rozsahu (zejména jaké konkrétní jednání popsané v odůvodnění rozhodnutí a jaké již nikoliv) a závažnosti je tedy závislé na skutečnostech objektivně neurčitelných. Je proto nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv pouze společně s odůvodněním rozhodnutí.

Protože podle městského soudu stěžovatelka v napadeném rozhodnutí nepopsala skutečnosti rozhodné pro posouzení věci takovým způsobem, aby bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce, a tyto skutečnosti nelze zjistit ani z obsahu správního spisu, zrušil městský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že proti němu brojí z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Předně namítla, že ve výroku rozsudku městského soudu je nesprávně označeno rozhodnutí stěžovatelky, neboť napadené rozhodnutí je vedeno pod č. j. mac 3325/07, a nikoli pod č. j. mac 3225/07. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatelky z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Dále nesouhlasila s tvrzením městského soudu, že správní řízení bylo zahájeno a vedeno pro jiné skutky, než pro které byla žalovaná shledána vinnou. Odkázala na oznámení o zahájení správního řízení a napadené rozhodnutí a uvedla, že z nich obou je zjevné, že identifikace skutku je totožná a sankce byla uložena za totožnou skutkovou podstatu a za spáchání jednání, které bylo totožné s jednáním vymezeným v oznámení o zahájení správního řízení. Rozsudek městského soudu je tedy v rozporu se spisem a nemá oporu v předchozím řízení. K výhradě městského soudu týkající se vulgárních slov a neverbální agresi uvedla, že se jednalo jen o jeden z možných důvodů, pro které byly pořady shledány závadné. Stěžovatelka zdůraznila, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nenaplnila skutkovou podstatu jiného správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a jí odpovídající skutkovou podstatu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. jednáním spočívajícím ve vulgaritě či neverbální agresi. Podle ní takové jednání nemá ani žádnou sporu ve spise. Dále poukázala na to, že žalobkyně nenamítala nedostatečně vymezený skutkový stav, ale nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné posouzení zjištěného chování, tedy faktický rozpor mezi popisem skutků a skutečností, zejména v důsledku subjektivního vnímání a hodnocení jednotlivých pořadů. Žalobkyně však nenapadla vymezení pořadu a jeho identifikaci, která byla podle názoru stěžovatelky nesporná. Městský soud tedy při svém rozhodování vybočil z rámce žalobních námitek a jejich podstatu rozšířil. Podle stěžovatelky městský soud procesně pochybil, když neprovedl důkaz audiovizuálním záznamem pořadu a rozhodl o věci bez jednání.

K argumentaci městského soudu usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, stěžovatelka uvedla, že podle tohoto názoru zruší soud pro uvedenou vadu napadené správní rozhodnutí k námitce účastníka řízení. V tomto případě však žalobkyně vůbec nenamítala chybějící náležitosti výroku napadeného rozhodnutí. Navíc stěžovatelka podotkla, že její zrušené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 3. 2007, zatímco citované usnesení Nejvyššího správního soudu bylo vydáno až dne 15. 1. 2008. Podle stěžovatelky městský soud pochybil, pokud nezdůvodnil zpětnou aplikaci tohoto judikátu. Výrok zrušeného rozhodnutí podle názoru stěžovatelky obsahoval citaci zákonného ustanovení, za jehož porušení byla pokuta uložena, doba, v níž mělo k porušení dojít (datum i čas vysílání pořadů), a kde k porušení došlo (program Nova). Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním pořadu Big Brother, který obsahoval např. nepatřičnou demonstraci nadměrné konzumace alkoholu a prezentaci kouření jako legitimní a žádoucí formu jednání mladých lidí. Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním pořadu Big Brother, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem i dnem a časem vysílání). Podle názoru stěžovatelky

takto formulovaný výrok dostačuje požadavku stanovenému ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, a to aby vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu spočívalo ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V této souvislosti odkázala na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 2 As 55/2008, podle něž *je naopak zcela správné, jsou-li spolu s ostatními důvody, které žalovaného vedly k závěru o porušení zákona, uvedeny v odůvodnění (§ 68 odst. 3 s. ř.).* Stěžovatelka se rozhodně ohradila proti tomu, aby že výrok jejích rozhodnutí obsahoval popis či přepis konkrétních pasáží, které činí pořad rozporný se zákonem, neboť celý výrok by tak byl nepřehledný a nesrozumitelný. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 166/2008 – 77, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek městského soudu za věcně správný. K námitce stěžovatelky, že nenamítla nedostatečně vymezený skutkový stav a městský soud tak vybočil z rámce žalobních námitek a jejích podstatu rozšířil, odkázala žalobkyně na obsah žaloby. Rovněž podotkla, že v mezidobí od podání kasační stížnosti vydala stěžovatelka po shlednutí předmětných pořadů nové správní rozhodnutí a uložila pokutu desetinásobně nižší. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založen spisový přehled, v němž jsou uvedeny jednotlivé písemnosti, které spis obsahuje. Podle spisového přehledu obsahuje spis mimojiné dokument označený jako „Bod do Rady 20.zasedání /bod 57./“, který byl do spisu vložen dne 29. 6. 2007. Lustrací správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že tento dokument vypracovaný Analytickým odborem je založen ve spise. Předmětný materiál se zabývá mimo jiné pořady Big Brother vysílanými žalobkyní na pořadu Nova ve dnech 28. 8. 2005 až 1. 9. 2005. Je v něm navržen výrok rozhodnutí stěžovatelky. Ve spise je dále založeno oznámení o zahájení ze dne 12. 9. 2004, sp. zn. Rpo/110/05-V, č. j. 2514, doručené žalobkyní dne 13. 9. 2005, kterým jí bylo oznámeno, že se s ní zahajuje správní řízení ve věci porušení povinností provozovatele vysílání obsažených v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., čehož se měla dopustit tím, že ve dnech 28. 8. 2005 až 1. 9. 2005 (v přesně určených dobách) odvysílala pořady ze série Big Brother, neboť předmětné pořady obsahovaly *1) nepatřičnou demonstraci nadměrné konzumace alkoholu 2) prezentaci určitého typu nemorálního a protizákonného chování, přičemž toto chování není stavěno do negativního světla tak, jak by s ohledem na případné dětské a dospívající diváky mělo být.* Dále bylo v odůvodnění v rámci kapitoly s názvem „obsahová analýza“ velmi podrobně uvedeno, v jakém pořadu bylo odvysíláno konkrétní jednání a v čem podle stěžovatelky spočívala jeho závadnost. Stěžovatelka v závěru oznámení zdůraznila, že celý pořad podřívá společenské a etické hodnoty, neboť divák je lákán do role voyera, který si libuje v psychickém a fyzickém zatěžování lidí. Nejvyšší správní soud dodává, že v celém oznámení o zahájení správního řízení není odkazováno na zvláštní dokument „analýza pořadu“, v němž by snad měl být obsah pořadů dále rozebírán. Žalobkyně do spisu opakovaně nahlížela a k věci se vyjadřovala.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. K posouzení včasnosti podání kasační stížnosti považuje zdejší soud za vhodné poznamenat, že i přes rozpor údajů uvedených na doručence založené na č.l. 59 verte spisu dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, jak tvrdí stěžovatelka. Na předmětné doručence prokazující doručení napadeného rozsudku stěžovatelce je oraženo poštovní kulaté razítko s datem 3. 11. 2009, avšak zároveň je v kolonce pro prohlášení doručujícího orgánu o odevzdání písemnosti uvedeno (otiskem razítka) datum 3. 10. 2008, které je stejným způsobem otisknuto i na části doručenky potvrzující převzetí písemnosti. Z následujícího otisku razítka městského soudu na referátu založeném na č.l. 60 je ovšem zřejmé, že napadený rozsudek byl vypraven teprve dne 30. 10. 2008. Z toho nade vší pochybnost vyplývá, že rozsudek nemohl být doručován dne 3. 10. 2008, ale dne 3. 11. 2008. Za těchto okolností byla kasační stížnost podaná osobně k městskému soudu dne 14. 11. 2008 včasná.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je napadený rozsudek městského soudu přezkoumatelný, proti čemuž brojila stěžovatelka. Nejvyšší správní soud shodně se stěžovatelkou shledal, že v záhlaví i ve výroku rozsudku městského soudu je chybně uvedeno č. j. napadeného rozhodnutí, když namísto posuzovaného napadeného rozhodnutí stěžovatelky ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. Rpo/110/05, č.j. mac/3325/07, je nesprávně uvedeno, že se zrušuje napadené rozhodnutí stěžovatelky ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. Rpo/110/05, č.j. mac/3225/07. Tato vada v označení napadeného rozhodnutí, k níž nepochybně došlo zjevnou chybou v psaní je sice pochybením, nikoli však takovým, které by mělo vliv na přezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí stěžovatelky je správně označeno jak dnem vydání, tak i spisovou značkou, přičemž předmětného dne pod uvedenou spisovou značkou nebylo vydáno žádné

jiné rozhodnutí, je dostatečně a nezaměnitelně specifikováno. V projednávané věci je tedy zřejmé, že městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 23. 3. 2007, sp. zn. Rpo/110/05, č.j. mac/3325/07. Nejvyšší správní soud podotýká, že ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. upravuje postup soudu v případě, že dojde právě k takové chybě spočívající ve výroku rozsudku.

Nejvyšší správní soud k výtce městského soudu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí i oznámení o zahájení řízení odkazuje na analýzu s popisem jednání, považuje za vhodné uvést, že v napadeném rozhodnutí je sice zmiňováno, že stěžovatelka „analyzovala závadné jednání“ a „v analýze pořadu shledala vulgaritu,“ a že „provedla analýzu vysílání“ a „z výše uvedených analýz pořadu je patrné, že...“ nebo že „při analýze jednání a posuzování jejich závadnosti neprováděla nové důkazy“. Pojem „analýza“ je zde však použit spíše ve významu „rozbor“ jednání, než ve významu, z něhož by bylo patrné, že „analýza“ pořadu je zvláštní dokument obsahující popis skutkového děje. Nejvyšší správní soud připouští, že některé obraty užívané v napadeném rozhodnutí jsou na samé hranici srozumitelnosti nedávající smysl v žádném přiřaditelném významu (např. „analýza pořadu ... byla opět sestřihem událostí“) a bylo by zajisté vhodnější, aby stěžovatelka napříště v rozhodnutí užívala spíše českých slov a obrátů. Navzdory tomu je v celkovém kontextu napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Oznámení o zahájení správního řízení obsahuje podrobný popis jednání odvíšlaného v pořadech označených shodně jako v napadeném rozhodnutí, aniž by jakkoli odkazovala na další konkretizaci v „analýze“ pořadů. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že se ve spise nachází zmiňovaný dokument vypracovaný Analytickým odborem, byť byl do spisu založen až dne 29. 6. 2007, avšak podle názoru Nejvyššího správního soudu není jeho existence v tomto případě nezbytná, neboť ani oznámení o zahájení řízení ani napadené rozhodnutí na něj nijak konkrétně neodkazují a tento dokument ani neobsahuje žádné další údaje nezbytné pro rozhodnutí.

Podstatou prvního rozhodovacího důvodu rozsudku městského soudu, byla podle názoru městského soudu skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno a vedeno pro jiné skutky, než pro které byla žalobkyně shledána vinnou a byla jí uložena pokuta. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že nutné odlišit pojmy „skutek“ a „popis skutku“. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Naproti tomu popis skutku je jen slovní formou, jímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Přitom pro rozhodnutí správního orgánu v řízení o jiných správních deliktech je významný především samotný skutek a nikoli jeho popis, protože předmětné řízení se vede ohledně skutku a nikoli ohledně jeho popisu. Řízení se tedy po celou jeho dobu, tj. od jeho zahájení až po pravomocné rozhodnutí ve věci samé, vede ohledně téhož skutku. Totožnost skutku přitom není zachována jen při naprostém souladu mezi popisem skutku v oznámení o zahájení řízení a skutkovými okolnostmi uvedenými ve výroku správního orgánu, neboť některé významné skutečnosti mohou být teprve zjištěny, jiné mohou naopak odpadnout, ukáže-li se, že z hlediska následku nejsou významné.

Porovnáváný popis skutku tak nemusí být identický ve všech podrobnostech, postačí, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku.

Stěžovatelka zahájila správní řízení s žalobkyní, neboť odvysílala blíže specifikované pořady, které mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž porušila povinnosti vyplývající z § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., a naplnila § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. V pořadech označila za závadnou *nepatřičnou demonstraci nadměrné konzumace alkoholu a prezentaci určitého typu nemorálního a protizákonného chování, přičemž toto chování není stavěno do negativního světla tak, jak by s ohledem na případné dětské a dospívající diváky mělo být*. Poté co stěžovatelka v řízení shromáždila podklady pro rozhodnutí a provedla dokazování dospěla k závěru, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. tím, že v uvedených pořadech *byla obsažena především nepatřičná demonstrace nadměrné konzumace alkoholu a prezentace kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a určitých typů nemorálního jednání, které svádí dětské a dospívající diváky k nápodobě. Konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění*.

Je sice pravdou, že skutek nebyl popsán v napadeném rozhodnutí zcela shodně jako v oznámení o zahájení řízení, avšak z hlediska zachování totožnosti skutku to není nutné, neboť je logické, že právě v průběhu řízení jsou předmětem dokazování konkrétní formy odvysílaného jednání a podle výsledků řízení je postupně zjišťováno, zda byly odvysílány, resp. zda jsou závadné. Je tedy zřejmé, že skutky, o kterých rozhodovala stěžovatelka, jsou totožné se skutky vymezenými v oznámení o zahájení řízení, protože jednak byla zachována totožnost následku v rámci téhož skutku (odvysílání pořadu mezi 06.00 a 22.00 hodinou, který může ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých), a jednak bylo jednání popsáno v oznámení o zahájení řízení tak, že bylo zřejmé, ohledně jakého konkrétního skutku bylo vedeno řízení.

Stěžovatelka namítla, že ve výroku napadeného rozhodnutí nebylo žalobkyni vytýkána žádná vulgarita ani neverbální agrese a ani takové jednání nemá oporu ve spise, a proto městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že skutkový stav byl stěžovatelkou nedostatečně vymezen. Podle městského soudu totiž nebylo z napadeného rozhodnutí patrné, v čem spočívala „neverbální agrese“, která byla podle odůvodnění napadeného rozhodnutí hlavním důvodem pro uložení pokuty. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z výroku napadeného rozhodnutí je skutečně zřejmé, že žalobkyně neodvysílala závadné jednání spočívající ve vulgaritě či neverbální agresi, které by podle stěžovatelky naplnilo skutkovou podstatu podle je § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., neboť z výroku vyplývá, že žalobkyně spáchala delikt tím, že odvysílala předmětné díly, *ve kterých byla obsažena především nepatřičná demonstrace nadměrné konzumace alkoholu a prezentace kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a určitých typů nemorálního jednání, které svádí dětské a dospívající diváky k nápodobě. Konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění*. Přesto v bodě I. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byly blíže konkretizovány jednotlivé formy jednání, kterými byla naplněna zmíněná skutková podstata deliktu, bylo uvedeno, že pořad *odvysílaný dne 31. 8. 2005 v čase od 20.00 do 21.00 obsahoval vulgarismy a začínalo se v něm*

objevovat nadměrné kouření. Rovněž závadnost pořadu odvysílaného dne 1. 9. 2005 v čase od 20.00 do 20.35 byla spatřována ve výskytu vulgárních výrazů, jejichž prezentace je chápána jako normální stav. Také v bodě V. ad 1) odůvodnění je v rámci definic obecných pojmů uvedeno, že stěžovatelka vyhodnotila jeho závadná jednání, která by mohla ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, rovněž vulgární komunikaci, hrubost a nadměrnou agresivitu, která se projevovala ve formě verbálního či neverbálního násilí. Dodala, že konkrétní formy tohoto jednání v předmětném pořadu jsou uvedeny v čl. I. odůvodnění. Dále v bodě V. ad 4) odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že za závadné jednání považovala zejména vulgaritu a hrubost, přičemž se nejednalo jen o běžnou vulgaritu, ale o projev skutečné agrese, u níž je mnohem důležitější neverbální rovina komunikace a celkový kontext. Naproti tomu v bodě VI. odůvodnění zdůraznila, že za závadné jednání považuje nepatřičnou demonstraci konzumace alkoholu a prezentaci kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí a pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a určitých typů nemorálního jednání. Z výše uvedeného podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že napadené rozhodnutí není přezkoumatelné ohledně odvysílaných pořadů dne 31. 8. 2005 a dne 1. 9. 2005, neboť podle výroku napadeného rozhodnutí bylo závadné jednání naplňující skutkovou podstatu deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zák. č. 231/2001 Sb. odlišné od jednání, které podle odůvodnění bylo v předmětných pořadech odvysíláno. Nadto Nejvyšší správní soud podotýká, že podle oznámení o zahájení řízení obsahovaly oba tyto pořady (tj. 1,75 hod. vysílání) pouze „13x vole“ jako projev překvapení a 2 expresivní obraty. Námitky stěžovatelky jsou tedy nedůvodné, a proto městský soud správně shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné jako celek.

Druhý rozhodovací důvod napadeného rozsudku, proti němuž stěžovatelka brojila, spočívá v závěru, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje dostatečný a jednoznačný popis spáchaného skutku, což je v rozporu s vysloveným právním názorem v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že s ohledem na výše uvedené musí popis skutku obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci pokutována, kterou je § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., spočívající **v zařazení v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.** Tato skutková podstata vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tj. aby nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Tato skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: **1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých.** Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 91, přístupný na www.nssoud.cz). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního

deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

Z popisu skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, kterým měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost CET 21, spol. s r. o.*) odvysílal upoutávku, která je náležitě označena jako pořad (*jednotlivé díly série Big Brother*). Pořady byly náležitě identifikovány dnem a časem vysílání a také programem a pořadem, v rámci něhož byla vysílána (*na programu Nova v rámci série Big Brother v uvedené časy*). Popis skutku tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílání pořadu či upoutávky, tak i znak doby vysílání. Dále popis skutku obsahuje i skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty (*nepatřičná demonstrace nadměrné konzumace alkoholu a prezentace kouření jako legitimní (a žádoucí) formy jednání mladých lidí, pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky a určitých typů nemorálního jednání, které svádí dětské a dospívající diváky k nápodobě*). Přitom výrok napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz, že *konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění*.

Popis skutku tedy obsahoval skutkové okolnosti, které se vztahovaly ke všem zákonným znakům skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky tedy obsahoval popis závadných forem jednání žalobkyně, z něhož by bylo možné společně se zněním odůvodnění určit, zda jsou splněny veškeré zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla sankcionována za odvysílání pořadu Big Brother specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu, který je třeba vnímat z pohledu právní úpravy zákona č. 231/2001 Sb. jako určitý významový vnitřně soudržný celek vysílání, který má svůj vlastní kontext (k tomu lze srovnat legální definici pojmu „pořad“ uvedenou v ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.). Jednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání.

Podle Nejvyššího správního soudu i s ohledem na specifika jednání, kterým dochází ke spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. není nutné, při dodržení kritérií vyplývajících z názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu, neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným. Postačí proto, pokud v souladu s výše citovaným právním názorem bude skutek popsán tak, že nebude moci být zaměněn s jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Popis skutku by tak měl alespoň v nejhrubších rysech obsahovat způsob jednání, kterým byl delikt spáchán. Podle Nejvyššího správního soudu konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu by pak měl být uveden v odůvodnění, které bude korelovat popisu skutku uvedeného ve výroku rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí však nejen, že není nijak blíže konkretizováno závadné jednání odvysílané dne 31. 8. 2005 a dne 1. 9. 2005, kterým měl být spáchán jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., ale dokonce je zde uvedeno, že ke spáchání deliktu došlo zcela jiným způsobem (odvysíláním vulgárních výrazů). V napadeném rozhodnutí tedy jednak není dostatečně určité popsáno jednání, za které stěžovatelka uložila žalobkyni pokutu, a jednak popis skutkového stavu uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí není v souladu s jeho odůvodněním. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že výrok a odůvodnění musejí být spolu v souladu. Toto pravidlo přitom plyne přímo ze zákona, přičemž jeho správná aplikace je nutným prostředkem vedoucím k vydání formálně bezvadného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, že s ohledem na rozpor popisu skutku obsaženého ve výroku napadeného rozhodnutí s popisem jednání obsaženým v odůvodnění, není zřejmé, jakým jednáním spáchala žalobkyně předmětný delikt, za nějž jí byla uložena sankce. Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud z výše vyložených důvodů shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobkyně, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu